

Q. D. B. V.

LXXXV.

11/12

THESES ME-
DICAЕ INAUGU-
RALES, 1729, 1.

QUAS

BENEVOLO INDULTU

GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS

IN ACADEMIA

HASSO-SCHAUENBURGICA,

PRAESIDE

JO. HERM. FÜRSTENAU,

MED. DOCT. ET PROF. PUBL. ORD. H. T. FACULTA-
TIS SVAE DECANO,

PRO LICENTIA

SUMMOS IN ARTE SALUTARI HONORES ET PRI-
VILEGIA DOCTORALIA CAPESSENDI

PUBLICO SENATUS ACADEMICI EXAMINI EXPONET

JOAN. PETRUS WÜSTENBERG,

WARBURGO-PADERBORNENSIS.

D. V. MALL cło 1000 XXIX.

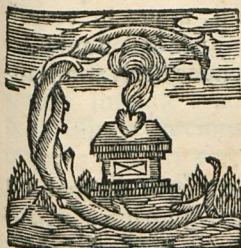
RINTELII

TYPIS JOH. GODOFR. ENAX, ACAD. TYPOGR.

DEO,
PATRIAE,
PATRONIS
ET
AMICIS.

Thesis I.

Erebrum est viscus

hominis nobilissimum, in
duo hæmisphæria divisum,
vasculosum, fistulosum & fi-
brosum, in cranio & huic suc-
cumbentibus membranis
contentum, nervosi liquidi

s. sic dictorum spirituum animalium secretioni de-
stinatum.

Th. II.

Glandulas cinericix cerebri substantiæ attri-
butas tanquam fictas repudiare nullus dubito, quan-
quam MALPIGHIVS, NUCKIVS, BAGLIVIVS,
BOHNIIVS, BIDLOO, BOERHAVE alii que cele-
bres Medici glandularum in externa cerebri sub-
stantia existentiam definiant.

Th. III.

Quo major vasorum moles in exiliori spatio
comprehendi queat, varie intorta atque in varios

anfractus distributa est cerebri substantia, unde variarum cavitates (ventriculi appellatae) variaeque aliae partes diversis insignitae nominibus efformantur.

Thef. IV.

Cerebellum est pars vasculosa & tubulosa in inferiore cranii parte sub cerebri lobis sita, figuram obtinens globosam pluribus instructa sulcis per mediam discurrentibus substantiam, atque in vermiciformem abeuntibus processum nervosi liquidi secretioni atque ad partes movendas derivationi inserviens.

Thef. V.

Sunt quidem diversae in utroque animalium spirituum promptuario partes, quorum specialis usus nos latet. Certum tamen est, easdem tum tenuioris tum crassioris separationi lymphae nec non nervosi secretioni roris esse destinatas.

Thef. VI.

Viscidior feri pars, materiam minus accommodatam praebens nervis, per certa organa removenda; tenuis portio liquoris secreta extra vasorum cancellas contineri debebat, pro irrigandis illorum tunicis, iisque in debita flexilitate conservandis.

Thef. VII.

Ventriculi cerebri ex mente GALENI, RIO-LANI

LANI & THOMÆ BARTHOLINI pro promptuariis spirituum animalium minime habendi; dictæ enim cavitates nullam prærogativam præinterstitiis atque hinc inde relictis inter varias intestinorum convolutiones spatii, vel quacunque alia cavitate inter corpora se mutuo contingentia efformata.

Thef. VIII.

Totum nervosi liquoris negotium secretionis mechanica fit lymphæ tenuissimæ diversis aliis particulis imbutæ transcolatione & propulsione ex subtilissimis apicibus arteriosis per interiorē exterioris cerebri partis substantiam disseminatis in fibras tenues albicantes, dictis tomentosis arteriarum extremitatibus continuas.

Thef. IX.

Quo itaque haud interrupto, secretio liquoris nervosi ordine fieret, tot & tam multiplicia condita sunt vasa, quæ uberiorem succorum quantitatem ad cerebrum deducunt, sufficientem atque accommodatam nervosi separationi liquidi materiam suppeditantia.

Thef. X.

A latere dextro dextra prodiens Carotis subclaviam sibi ordinario comitem asciscit, eidemque coalita, quasi ex hac orta esset, ad certum ascendit spatium cerebrumque petit; petit dictum pariter
ner-

nervosi promptuarium liquidi Carotis sinistra, quæ ex ipso aortæ arcu solitario progrediens affurgit, & cum dextra carotide in innumeros ramos per totam meningum & cerebri substantiam dividitur.

Thef. XI.

Solæ autem Carotides haud sufficiunt ad continuandam cerebri functionem duæ enim his adjunctæ arteriæ Vertebrales numerum furculorum, quibus vigori cerebri provisum, augent.

Thef. XII.

Pleno flumine per dicta ad cerebrum vasa corrivatur subtilissima & mobilissima sanguinis portio, particulis crassioribus, mucilaginosi adorgana externa lateralia, glandulas salivales, musculos & vertebrae colli delatis.

Thef. XIII.

Non solæ particulae subtiliores propria vi elastica instar vaporis in corde rarefacti ex eodem ad cerebrum commeant, uti CÆSALPINUM *quæst. peripat.* l. 5. qu. 3. CARTESIUM *l. de Pass. animi* & MOLINETTUM *diff. Anat. patbol.* cap. 15. statuere legimus.

Thef. XIV.

Liquor nerveus nihil aliud est, quam defecatissima & tenuissima sanguinis lympa, diversis particulis aëreis æthereis salino alcalinis, sulphureis aliis-

aliisque pro prædominantis indole discrasia imbu-
 ta, in arteriosis substantia cinericiæ cerebri apici-
 bus secreta atque in fistulas medullæ cerebri &
 hinc in medullam oblongatam omnesque nervos
 pro movendis partibus derivata.

Thef. XV.

Nervi vasa teretia, alba ex fistulis subtilissimis
 firmius inter se compactis composita, ex oblonga-
 ta spinalique medulla orta, succum ibidem secre-
 tum pro conciliando motu sensuque ad omnes par-
 tes derivantia.

Thef. XVI.

Mirus nervorum cerebri spinalis, medullæ inter
 se invicem concursus haud satis describi potest, nec
 satis exactior ejusdem notitia & hinc resultans in
 Physiologiam & Pathologiam utilitas verbis expri-
 mi. Hinc petenda ratio harmoniæ in statu natu-
 rali inter omnes corporis partes observandæ.
 Hinc explicatio consensus inter viscera sana & mor-
 bosâ derivanda, ac plura phænomena, quæ ad oc-
 cultas Veteres referebant qualitates, ex hoc funda-
 mento demonstrantur.

Thef. XVII.

A recto Veritatis tramite Illi aberrare mihi vi-
 dentur, qui impervios nervos esse, partibusque sal-
 tem fulciendis, connectendisque tanquam funes in-
 servire, asserunt, motum autem & sensum omnem
abs-

absque ullius liquoris nervosi adjumento per solum animæ imperium perfici.

Thef. XVIII.

Ingeniorum Varietas a diversa cerebri, cerebelli, medullæque oblongatæ & hinc egredientium nervorum liquorisque in illis contenti diversa constitutione arcessenda.

Thef. XIX.

Quomodo nervosi circulatio succi se habeat, maximam scrutanti videtur difficultatem parere: per extremitates nervosas per omnes totius machinæ partes dispersas, papillas dictas continuo exit discerniturque nervosi portio liquoris, conducentis quarumvis partium & viscerum functionibus rite obeundis, qui succus deinceps cum chylo, lympha & sanguine venoso, denuo in massam sanguineam per lactea lymphatica & venosa derivatur vasa.

Thef. XX.

Major adhuc modo explicatâ circa expiscandam constituendamque animæ sedem occurrit difficultas. Videtur maxima approbatione digna illorum opinio, qui in medulla oblongata tanquam nervorum principio, quorum adjumento omnes actiones perficit Anima, eam contineri, asserunt.

Thef. XXI.

Ne sanguinis usquam in ulla cerebri parte oriatur defectus, quatuor distincti laticis hujus affluxui cana-

canales sunt destinati. Hinc dextra e.g. carotide obstructa vices illius supplet vertebralis ejusdem lateris arteria, & idem eadem in sinistra carotide & vertebrali peragitur methodo. Egregie hanc sententiam WILLISII observatio illustrat, qua carotis dextra intra cranium plane ossea s. lapidea cavitate ejus fere in totum oclusa fuit inventa, arteria vertebrali ejusdem lateris triplo ampliore & majore.

Thef. XXII.

Vasis illis obstructis, compressis aut constrictis & h. m succorum motu ad cerebrum vel penitus impedito vel diminuto, Coma, Lethargus, Carus, ipsaque Apoplexia excitantur. Nec solum impedita per dicta vasa circulatio id præstat, sed uberior etiam per eadem sanguinis ad cerebrum affluxus, nimium distendendo tunicas principiumque nervorum comprimendo, & tum secretionem tum derivationem succi nervosi ad partes animantis reliquas impediendo, eorundem malorum & cumprimis apoplexiæ existit auctor.

Thef. XXIII.

Multiplex est causa materialis Apoplexiæ, Carri Comatis, Lethargi, Epilepsiæ, Paralyseos Phrenitidis, Paraphrenitidis, Maniæ, Melancholiæ, Cephalalgæ, Agrypniæ, multifaria eaque sibimet invicem penitus contraria excitantur ratione. Quis igitur semidoctus etiam Medicus, de diversæ hic

B

adhi-

adhibendæ methodi medendi, & diverforum ac contrariorum applicationis remedium necessitate dubitabit. Maximum igitur adhuc desiderium est specificarum panacearum nervinorum ac remedium antapoplecticorum epilepticorum & paralyticorum.

Thef. XXIV.

Probari idem ulterius potest apoplexia sanguinea & pituitosa, priori conducit Venæ sectio & præsentissimum illius est remedium, posteriori dicta methodus maxime perniciofa existit mortemque accelerat.

Thef. XXV.

Non in solo capite & cerebro causa & sedes apoplexiæ est quærenda, nec sufficit in causis allegasse plethoram, visciditatem, & defectum succorum. Ita apoplexia ex nimia cordis aortæque dilatione *arteriæ* generata secundum FABR. HILDANI *observ. cent. 3. Obs. II.* Nonnunquam apoplexia ex compresso obstructoque nervorum principio oritur, polypis quandoque, quandoque pinguedine vasâ sanguifera cerebri & cordis in apoplecticis oppilata fuerunt. Corporis callosi ab incumbentibus compressionem hydatidibus PANAROLUS tanquam apoplexiæ causam allegat, quæ igitur de apoplexia, hæc sedulo de Cephalalgia Vertigine, Epilepsia, & reliquis similibus morbis tenenda.

Thef.

Thef. XXVI.

Decet hic uti in omnibus aliis morbis perquirendo formalem prædominantis dyscrasie indolem & solidarum dispositionem partium enodando, causæ morbificæ repugnantis remedia atque alimenta indolis præscribere, injuncto simul convenienti rerum sex non naturalium à veteribus dictarum usu.

Thef. XXVII.

Pulmones sunt compages fistulosa, membranacea & cellulosa, ex diversæ tuborum magnitudinis & figuræ, aërem, sanguinem, lympham succum nervosum vehentium, multifariam inter se complicatorum & contortorum atque his intertextorum vesicularum mirabili, ex arteriosis & venosis paginibus producta congerie coagmentata in pectoris cavitate, quam in inspiratione adimplet, sita, per vasa arteriosa & venosa cum corde, per mediastinum cum sterno & vertebriis per membranam, qua succingitur pleura connexa in duos majores lobos divisa.

Thef. XXVIII.

Eximius & fere majoris momenti est usus pulmonum, quam aliorum viscerum, nulla enim reperitur in universo corpore pars, quæ sanguinem accipiat, aliosque ex illo succos, non prius circumactos per pulmones. Nam sanguis una cum chylo per cavam adfectus venam in pulmones, ex dextro

tro cordis ventriculo per tubum conicum brevem devehitur, in itinere continuata systole premitur, pressus protruditur protrusus miscetur, mixtus conteritur, contritus per totam pulmonis substantiam dispergitur ubi idem ulterius motu vesicularum vasa arteriosa & venosa ubique comitantium, in angustiores fluens ductus conquassationem, attenuationem & divisionem sustinet, ad majora vero recurrens vasa, liberius nunc tenuior, fluidior & floridior redditus ad auriculam ventriculique cordis sinistrum.

Thef. XXIX.

SYLVII sententiam, quæ effervescentem in dextro cordis ventriculo sanguinem ea de causa ad respirationis officinam devehit existimabat, ut nitrosi frigidique efficacia aeris temperetur & condensetur, meam non facio.

Thef. XXX.

Varia enim aeris pro tempestatum & locorum varietate, constitutio, varium fortientis effectum fermenti illius, quod supponit SYLVIVS, defectus ac sanguis tenuior & fluidior ex pulmone rediens contrarium probant.

Thef. XXXI.

Plurimorum Medicorum & Physicorum, BOHNII in specie est conjectura, mediæ aërem naturæ, BORELLI aeris partes graves atque clasticas,
MA-

MAYOVII nitrosum aërem, aliorum spirituofas ex eodem particulas, in sanguineos canales ad conservandum & promovendum sanguinis motum in-
testinum commear, ast plurima experimenta & exinde petita argumenta hifce obftant opinionibus.

Thef. XXXII.

Quoniam aeri ad uterum hujus orificio arcte claufo, embryo duabus inclufo membranis denegatus ad fœtus pulmones accessus, exinde fœtum in utero non respirare, concludo, fed etiam gravitas & pondus pulmonum, quod cum reliquis partibus musculosis tunc obtinent, pulmones magis confirmat, ut vulgari illo constat experimento, quo observamus injectos aqua embryonis pulmones l. duntaxat eorundum partem, illico fundum petere.

Thef. XXXIII.

Incerta & obscura eorum est conjectura, qua penitus occupati aliis persuadere gestiunt, quod legitima adhibita cura atque arte, singulares illi in embryo ductus, foramen ovale & canales arteriosos possint integri apertique conservari, atque hinc homo ad amphibiorum similitudinem tam in aqua quam aëre vitam degere queat.

Thef. XXXIV.

Ex nebulosa frigidaque tempestate, nervosa laxando stamina, & hinc ob debiliorem motum red-
ditum oscillatorium condensantur succi ac insensibi-
lis

lis sufflaminatur transpiratio. Retenta exinde materia, & hinc inde circulata acrior & viscidior redita, cum minorem in pulmonibus inveniatur resistantiam, hic decumbit, arteriosos, laxat apices intra bronchia sitos per quos humor serosus ad humidanda lubricandaque bronchia separatur; eo vero acriore existente, l. majori excreto copia, premuntur, stimulantur, crispantur dictæ fibræ. Hinc Dyspnœa, hinc Tussis, restituta autem convenientibus alterantibus & diaphoreticis insensibili transpiratione, & correcto eliminatoque sero acri, abit dyspnœa, cessat tussis.

Thef. XXXV.

Siccæ humidæque exinde manifesta est causa tussis, genuinaque, qua hic requiritur medendi methodus. Haud credat aliquis, decoctum raparum, quod tussienti profuisse narrat TULPIUS, omnibus hoc modo laborantibus convenire, nec salviæ pulverisatam saccharo junctam pro panacea in præsentem morbo, cujus felicem deprædicat usum RIEDLINUS. Uti enim prius remedium non nisi in solo acri stimulantem serosis & oleosis minus temperato particulis, ita posterius in viscosi coacervatione humoris conducit. Bechica itaque præscripturus accommodata non fidat specificis, sed de mala expiscanda & removenda origine sit sollicitus. Idem enim quod alteri profuit, valdopere obest alteri, atque quo alter a tussi fuit liberatus, illud alteri conciliat tussim.

Thef.

Thef. XXXVI.

Causæ tussim excitantes sæpe incurabiles sunt, talis officulum retro laryngem natum, majoris magnitudine avellanæ continuam molestiam continuamque tussi præbens ansam pressione, uti ex cada-veris inspectione LYSERUS M. N. C. A. 7. obs. 116. recenset.

Thef. XXXVII.

Juvenes pulmonali laborantes pthisi, ob firmiorem tonum & vasorum firmitudinem citius & frequentius senibus, quibus ob laxitatem partium expectoratio promptius succedit, perire videmus. Accedente præsertim præpostero volatilium acrimum atque alcalinorum usu, quibus attritus, erosio atque exulceratio augetur expectoratio e contra inhibetur.

Thef. XXXVIII.

Præstat potius detergendo & lubricando oleo amygdal. dulc. olivarum, melle, vitellis ovorum, saccharo, succo liquiritiæ manna & similibus, obstructas, strictas aridasque aperire vias & materiam sic emollitam, leniorum stimulantium aromaticorum & oleosorum calida copiosa dilutorum aqua, qualia infusa hyssopi, majoranæ, salviæ, sapo venetus in lacte datus & solutus calido, successive resolvendo atque attenuando fluidiorem atque ad excretionem aptam reddere.

Thef.

Thes. XXXIX.

Sin vero solus adsit suffarctus pulmonalis non adhibitis modo dictis remediis, ob defectum tussis excreatio fiat, conducit prioribus interponere dosin acrium, quo tussis excitata, viscidæ impuritates in bronchiis hærentes, suffocationem minantes, exscreentur. Contrarium autem peragendum, si nullam, ex nimia succorum tenuitate atque acrimonia oborra tussis requiem concedat ægroto, tunc utique ob asperæ excoriationem arteriæ demulcentia atque anodyna nonnunquam exhibenda, quo spasmos sedando & quietem conciliando, bronchia nimis tensa relaxari denuo queant.

Thes. XL.

In describendo & explicando lienis usu magnus inter Medicos est dissensus. Quidam enim pro cloaca habent, ad quam feculentarum & melancholicarum sentina impuratum confluat, peculiare in hoc viscere fermentum volatile confici, quod sanguini communicatum illius fluorem & motum promoveat, erat WILLISII sententia; acidum e contra fermentum hic elaborari & præparari atque in ventriculum per brevia deductum vasa excitandæ fami atque assumptis eliquandis & resolvendis alimentis sufficiens, HELMONTIUS statuit. Mucilaginosum ovorum albumini haud ab similem humorem in splene generari generatum ad ossium juncturas deduci, quo eosdem lubricet atque in debita conservet lævitate CLOPT, HAVER existimat.

Not.

Not. I. GALENUS l. de usu partium.

WILLIS. tr. de ferment. C. 5. p. m. 13.

CLOPT. HAVER. osteol. nov. disc. 4.

Thef. XLI.

Nec majorem inter Medicos consensum in delineanda lienis fabrica invenimus. Constare lienem ex sanguine circa vasa concreto, quem *παχύχολμα* vocabant, veterum erat opinio Anatomicorum. Eundem esse viscus vasculosum & glandulosum affirmant MALPICHIVS, VERHEIENIVS, BOHNIUS, Cellulosa & vasculosa substantia dictum constare viscus, VESALIUS, HIGHMORUS, BIDLOUS asseruerant. Mere vasculosam & fibrosam exhibere compagem, omnibus glandulis destitutam statuit RUYSCHIUS & HEISTERUS.

Thef. XLII.

Lien est viscus vasculosus & cellulosus, bovinam quodammodo linguam figura referens, in sinistro ventriculi latere situm, modo obscuriore, modo pallido rubro, modo livido præditum colore, per vasa brevia cum ventriculo, per membranam exteriorem cum diaphragmate, rene sinistro, omento & pancreate connexum, sanguinis opem præstans divisioni atque attenuationi, ad illius promovendam ex inferioribus ad superiores reditum partes, atque adjuvandam biliosarum extricationem particularum ferique, quod abdominis irrigat viscera, transcolationem.

C

Thef.

Thes. XLIII.

Vix videtur fide dignum, peculiare in liene separari fermentum, præter serosas & gelatinosas particulas ad nutritionem hujus visceris desideratas, cum nulla adsint vasa excretoria, & nullus peculiaris in cellulis hujus visceris præter sanguinem, succus inveniatur.

Thes. XLIV.

Genuinus lienis usus est, nervoso vasculosa, & nervoso cellulosa mole, sanguinem confundendo & conquassando in minores & tenuiores discernere moleculas atque a condensatione & cohæsiione, ad quam venosus abdominis humor tenui orbus ferro, & tardius motus, dispositus est, liberare, & hac methodo non bilis modo promoveri separationem, sed etiam sanguinis ex venis difficilem facilitate atque adjuvare ad eas reditum.

Thes. XLV.

Purpurei succi per lienis attriti & subtilisati motum, non portæ saltem venæ, quæ crassioris ex venis gastricis epiploicis, pancreaticis & mesentericis succos recipit, multum præstant commodi, sed iidem etiam vitio lienis minus attenuati, augendo visciditatem, hepatis obstructionibus & scirrhis fores pandunt, tardior hinc bilis separatio, separatus humor felleus est crassior, facile in tartareas degenerans excrescentias quam scirrhus non solum sed etiam Ictero, alvi obstructioni similibusque

que malis favent generandis: patet hinc quoque
causa, cur liene exsecto animantia sint voraciora,
salaciora, crebrius mingant & copiosiore succum
pancreaticum secernant.

Thef. XLVI.

Lienem scirrhum atque infarctum per quem
libera jam succorum circulatio retardata vel penitus
sublata fuit, absque vitæ discrimine convenientibus
adhibitivis vinculis posse præscindi, ADRIANIZUC-
CARELLI experimento a FIORAVANTO pari sus-
cepto felicitate *Theaur. vit. hum. l. 2. c. 4.* atque ob-
servationibus BONETI Med. septentr. l. 3. f. 20. c. 12.
M. N. C. D. 2. & 3. obs. 195. DEUSINGII de sangnis.
cap. 79. satis patet.

Thef. XLVII.

Male pro Melaganosis ex veterum mente ha-
bentur remedia quædam, quæ assumpta atro feces
imbuunt colore, quercinum ita polypodium atro fe-
ces tingit colore, cuicumque idem exhibeatur; idem
facit in majori cassia dosi, eundem effectum ex-
ferit lapis Lazuli atque Armenus, hoc quoque præ-
stant martialia remedia pluraque analogæ. Quis
vero naturam horum remediorum cum melancholici
indole sacci conferens, talia commendabit ex
sanæ dictamine rationis; serosa potius, & oleosa
frequenter & in majori adhibita dosi conducunt,
etiam his quandoque interpositi pulveres salini di-
gestivi, qui particulas graviores terrestres ni-
miumque tenaces, jam dictis remediis fluidio-
res redditas per alvum expurgant.

COROLLARIA.

I.
Hippocrates non fuit Atheus.

II.
Non omnes magia suspecti, nec nulli
pro talibus habendi.

III.
Non omnia, nec nulla, quæ de spectris
circumferuntur, fidem merentur.

IV.
Morbi Magici dicti, nec omnes, nec nul-
li tales sunt.

V.
Non datur Anima Mundi.

VI.
Non dantur spiritus proprie dicti in
physicis.

VII.
Non datur tertia, quam nonnulli asse-
runt, hominis pars.

VIII.
Commercium animæ & corporis per har-

harmoniam quandam præstabilitam minus commode explicatur.

IX.

Sunt quædam in Medicina, quæ nec dici, nec scribi possunt.

X.

Transmutatio metallorum non omnis nec nulla admittenda videtur.

Vides hic, B. L. flores ex celeberrimorum virorum, BERGERI, HOFFMANNI, WEDELIORUM, BOERHAVII, RUYSCHII, HEISTERI, SALTZMANNI, VATERORUM, STENTZELII, TEICHMEYERI aliorumque partim scriptis, partim orali institutione decerptos: Assumimus eos pro specimine inaugurali, quod ut Summum Numen ad sui Nominis gloriam proximique emolumentum benignissime dirigat, humillime oramus.

NO.

NOBILISSIMO
CANDIDATO SUO

S. P. D.

PRÆSES.

Imo vero, præstantissime Domine
Candidate, hæc sunt clarissima
Medicorum ævi præsentis nomina, eo-
rumque maxima in artem salutarem
merita. Horum ex schola & ipse ante
quatuor & quod excurrit lustra pro-
dii, & plerorumque, si non omnium
dexterrimam institutionem gratus ho-
dieque exosculor. Tu vero, Cl. Domi-
ne Candidate, quod iisdem fere Præ-
ceptoribus usus, iisdemque principiis
imbutus, quæ in Jenensi & Argento-
ratensi Academia hausisti artis ser-
vandorum hominum dogmata nunc
pu-

publice proferre, & mortalium com-
modis adplicare tecum constitueris;
eo nomine & Tibi, & Patria, & agro-
tis Tibi imposterum demandandis im-
pense gratulor, fausta quevis ex tot
egregius in arte speciminibus, & hoc
presertim, quod proprio elaborasti
marte & mascule, spero, defendes,
haud vano augurio ominatus! Vale!

Dabam Rintelii, d. II. Maj.

clō lccc xxix.

publice profertur & mortalium con-
 siliis applicans tecum consistens
 a nomine & Tibi & Patrie & ego
 tibi Tibi impossibilem demandandis in-
 teque gratulor, fuisse quavis ex tot
 regibus in arte speculandis & hoc
 electum, quod proprio elaborasti
 tate & magis, spero, defendes,
 dand ratio augurio omnium! Vale!
 Datum Romae d. II. Maj.
 cl. locc xxix

... in ...
 ...
 ...

Rinteln, Diss., 1722-35

X 241 87 69

B.I.G.

Farbkarte #13

LXXXV.

Q. D. B. V.

11/12

THESES MEDICAE INAUGURALES,

1729, 1.

QUAS
BENEVOLO INDULTU
GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS
IN ACADEMIA
HASSO-SCHAUENBURGICA,

PRAESIDE

O. HERM. FÜRSTENAU,

MED. DOCT. ET PROF. PUBL. ORD. H. T. FACULTATIS SUAE DECANO,

PRO LICENTIA

UMMOS IN ARTE SALUTARI HONORES ET PRIVILEGIA DOCTORALIA CAPESSENDI

PUBLICO SENATUS ACADEMICI EXAMINI EXPONET

IOAN. PETRUS WÜSTENBERG,

WARBURGO-PADERBORNENSIS,

D. V. MAII cło lccc XXIX.

RINTELII

TYPIS JOH. GODOFR. ENAX, ACAD. TYPOGR.